

Dušan Ludvik | Pesem na tankousto svirel

Pod naletavajočimi snežinkami češenj
z boljo zaokrožal svoj dan sem brezcveten, neutešen.

Prišla si! V tebi so vriskali žarki
razdajajočega se sonca nad parki.
Táko — šumno in zorno — sem sanjal te v dolgih nočeh,
slutil: kot se osuje pod poljubi vetróv cvetni prah na vrtéh,
takó boš otrla mi prah samote, ležeč na očeh,
v školjko dlani položila srcé mi, prekipevajoče čistega opoja —
moja, vsa moja!

Mehkó si se položila v oktave plahih dni,
uglašajoč razglašene tipke v rahlo sozvočje, ki ne izzveni.
Zdaj si tolažeča priprošnja večerna,
povzdigujoča v nedozirne jasnine srca nemirna,
moja kot prešerno razigran odmev
na dolgo iskani, komaj najdeni napev —
moja, vsa moja!

Dva nežna loka izbočila ti je pomlad.
Ti, zvončkom odpevajoča Trobentica sredi trat,